

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΝ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.Σ3.Υ1.Φ1.0007

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ
ΔΕΚΛΩΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 7ος

Τιμῶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεραλληνία, 5 Ἰανουαρίου 1860.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

B. (1)

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

Les longs ouvrages me font peur.
Loin d' épuiser une matière,
On n' en doit prendre que la fleur.
(La Fontaine.)

Ὁ δὲ Βασίλης εἶναι Ἅγιος μέγας καὶ φοβερός, εἶναι Ἄγος
καὶ θάλατρουσται καὶ θάπανυγρῖζεται πάντα καὶ περισσότερο
ἢ ἄλλος τοὺς ἄλλους Ἅγιους, γιατί ἔλαβε τὴν τύχην νὰ πέφτῃ
ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ χρόνου, μέρα ποῦ μικροὶ μεγάλοι
περιπατοῦν ἐν τῷ Μαρσίᾳ.
Τὰ παιδιὰ ποῦ ἀκόμα δὲν ἤξεροι τί πᾶ νὰ πῆ ὁ παῖς μὰ τοῦ
ἀποῦ νὰ συλλογῆται πῶς κάτι μεγάλο πρᾶμμα εἶναι ἀποῦ
ἀποῦ τῆς εἰς ἔλα μπένει καὶ μὲ οὔλα ἀλλάζεται, ἀκαρτερεῖ ν'

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

(*) Διατίθεται τὴν συνέχειαν τῆς ἀ. σκιαγραφίας ἀναγκασθέντες
ἐκ καταγραφῆς τὴν «πρώτην τοῦ χρόνου».

ἄρτη τ' αἶ Βασιλιού, γιὰ νὰ λάβῃ τὴ φτωχὴ εὐχαρίστησι νὰ παίξῃ μὲ κανένα τάλλαρο, ποῦ ὁ πατέρας του τοῦ δίνει καὶ ποῦ ἔπειτα ἀπὸ λίγο τοῦ ἀσηκῶνει γιὰ δύο ἢ τρία μίθβολα ἢ κανένα πιγνίδι ἢ γιὰ καμμιά λιχουδιὰ. (2) Καλοτίχόμου πόση μεγαλήτερη φιλοσοφία δείχνεις ἀπὸ μᾶς τζοῦ μεγάλου; ὁποῦ λατρεύουμε καὶ κάνουμε φιλαχτὸ ἐκεῖνο τὸ μέταλλο!..

Ὅντες εἶναι κομμάτι μεγαλύτερο, ἀρκινάει καὶ καταλαβένει πῶς τὸ τάλλαρο δὲν εἶναι τρογγυλὸ γιὰ νὰ χρησιμεύῃ σὰ παιγνίδι, οὔτε ὁπ' ὄχει ἐκοιὰ τὰ σημάδια γιὰ τὰ μαῦρα μάτια, ἐτότες τὸ βαστάει πουλιὸ σφικτὰ καὶ δὲν τὸ δαίνει πουλιῷ, οὔτε γιὰ μίθβολα, οὔτε γιὰ λιχουδιὰς, ἀρκινάει καὶ ἐμπορεύεται καὶ τὸ πουλεῖ τῇ μάννας του γι' ἓνα ἐξάρη, γι' ἓνα μίσοσέλληνο, γι' ἓνα σελλῆνη κατὰ τὴν νόηση ὁπ' ὄχει καὶ κατὰ τὴ διάκρισι τῇ μάννας· ὄντες ὁμως φθάσῃ στὴν ἡλικία ἐκεῖνη ὁποῦ νογᾷ ὁπῶς τὸ τάλλαρο ἀξίζει ἑκατὸν τέσσερα ὄβολα καὶ ἡ ριγγίνα ἑκατὸ καὶ ποῦ ἔχει τῇ πρώταις ἀρχαῖς τοῦ πολυπλοσιασμοῦ· τρέχει σὲ κανένα κατὰστῆμα, καὶ τῇ περισσότεραις φοραῖς γυρίζει στὸ σπῆτι καταθυμωμένους ἐναντίον στὸν αἶ Βασίη, ὁποῦ, μὲ τὴν ἀλήθειαι, δὲν τοῦ φταίει τίποτ' ἑ, καὶ τοῦ ψάλλει κάτι κοντάκια πλαγίῳ τετάρτου ὁποῦ ἀνατριχιάζουν τὴ πέτζα κάθε καλοῦ χριστιανοῦ!

Μὴ στοχαστῆς ὁμως ὁπῶς καὶ ἡ ἀρκόντισσαι δὲν περιμένουσι μὲ ἀνυπομονυσία νάρτη τ' αἶ Βασιλιού, ποιὰ γιὰ νὰ πρωτοφορέσῃ κανένα καινούριο φόρεμα—ποιὰ γιὰ νὰ δεχτῇ ἐπίσκεψεις,— ποιὰ γιὰ νὰ παίξῃ τὸ Φαραῶ—ποιὰ γιὰ νὰ ξεραθυμίσῃ τὸ μαντολάτο, σὺν ψόνι τοῦ ἀντρός τῆς — καὶ οὐλες γιὰ νὰ λάβουσι ἐκίον τὸ βλοῦμένο ἀποναιμᾶ, ὄχι τόσο γιὰ τὴν ἀξία του ὅσο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόου.

Μερικαῖς κοπέλαις βλέπουσι τὸν αἶ Βασίη στὸν ὕπνο τους πάντα νέουσι καὶ ὁμορφουσι καὶ καμμιά φορὰ ξανθόνε, ὁποῦ τζοῦ κίνει ὁ ἴδιος· τὸ μπουκαμᾶ τζοῦ· Μιὰ φορὰ μιὰ κοπέλα ἔλεγε ὁπῶς τὸν εἶδε στὸν ὕπνο τῆς ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶνε, ψιλῶνε λυχγῶνε, μὲ μαῦρα μάτια, μικρὴ μύτη (εἶναι κοπέλαις ποῦ βουρλιζοῦνται γιὰ μικραῖς μύταις) μαλλιά μαῦρα καὶ μακρῶτα, μ' ἓνα σουρτοῦκο

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(2) Τὰ λεγόμενα ἀφορῶσι τὰ ἀρχαιογραφικὰ βιβλία, βιβλίον ὁδηγὸν πτωχῶν ἢ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἔτους εἰνηοῦσι καὶ ἡτελευτάται.

à la Pelissier, μ' ένα καππέλο à σούστα, και μ' ένα τζ' γάρο τζα-
 ζνας στο στόμα του· έρώτησε λοιπὸν τὸ πνευματικὸ της ἀν' ὃ
 αἰ· Βασίλης ὁποῦ εἶδε στὸ νύπνο τζη ἔμοιαζε μὲ τὸναληθινό· ε
 αἰ· Βασίλη· ὁ πκππᾶς ἀφοῦ ἀνοῖξε ἕνα ζευγάρη μίτια σὰ φώτολα
 και ἔκαμε ἑρτά φοραῖς τὸ σταυρό του, τζήπε ὁπῶς κάτι παγανή
 εἴληπε νὰ ντῆ πειράζῃ κι' ἔλαβε τὴν ἀδικητροπία νὰ ζοδέψῃ τ'
 ἔλα α τοῦ μεγάλου Βασιλείου· ὁπῶς δὲν ἤξερε ἀν' στὸν κειρό του
 ἔφροῖσανε σουρτοῦκα à la Pelissier, καππέλα à σούστα και ἀν
 ἔφροῦσανε τζιγάρα τζ' ἀβάνας, μὰ πῶς ἤξερε πῶς ὁ αἰς Βα-
 σίλης δὲν ἐντύθηκε ποτέ του φραντζέζικα και πῶς ἄ δὲν τὸ πι-
 στεψε νὰ πῆ τὲ καμυιάν Ἐκκλησιὰ και νὰ κηττάξῃ σὲ καμυία
 ἀπὸ τζῆ θύραις ὁποῦ ἤθελε τὸν ἰδῆ μὲ τὴν Ἀρχιερατικὴ του
 στολῆ, μὰ νὰ μὴν πάρῃ τὸ κονδίλι ὁποῦ βαστάει στὸ χέρι του
 γὰ τζιγάρο τζ' ἀβάνας — ἡ κοπέλα ἐπίστεψε τοῦ παπαῦ ἀλλ'
 ἔμεινε μὲ τὴ πεποιθησι ὁπῶς ὁ δικότζη αἰ· Βασίλης ἦτανε κληή-
 τερὸς ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τοῦ Καισαρίας, τέτοια μυαλά ἔχουνε
 ἡ κοπέλα! ! . .

Κοντολογίς ἡ ἡμέρα τ' αἰ Βασιλιού εἶναι γιὰ ὅλους μιὰ μέρα
 χερτῆ και ἀγαλλιάσεως, εἶναι μέρα ὁποῦ πιστεύουμε πῶς ὁ Θεὸς
 μί· στέρει σὰ δεῖγμα τοῦ νέου χρόνου· ὅτι κάμης τ' αἰ Βα-
 σίλης οὐ τὸ κάνε οὔλον τὸ χρόνο, ὅτι δὴς τ' αἰ Βασιλιού τὸ βλέ-
 πεις οὔλον τὸ χρόνο, ἀγλοῖα ἀπὸ ἐκίῳνε ὁποῦ ζυπῆσει τ' αἰ Βασι-
 λιού μὲ κόψ μο γιατί θὰ ποιδεύεται μὲ μίνταις και μὲ χαμο-
 μέλια οὔλο τὸ χρόνο—και τὸν παρᾶ ὁποῦ μικρὴ μεγάλοι μαλά-
 ζουνε ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶναι φυσικά γιὰ ν' ἄχουνε οὔλο τὸ χρόνο γι-
 ομαίης τοῦ σκκούλαις—τ' αἰ Βασιλιού οἱ φίλοι και συγγενεῖς ἐ-
 πισκέφτουνται, γιὰ νὰ ἐπισκέφτουνται οὔλο τὸ χρόνο—κάνουνε
 ἕνα σαρὸ κομπλιμέντα, τζῆ π ρ σσίτεραις φραῖς· ψεύτικα, γιὰ νὰ
 τε κάνουνε τέτοιχ οὔλο τὸ χρόνο—ἡ φιλονάδες ἐνόουνται και ξε-
 σκαίνουνε τὴν μία και τὴν ἄλλη, ἀμὰ ἄντες πάνε σπῆτι τζου ξε-
 σκαίνουνται ἀνάμεισό τζου, και τοῦτο γιὰ νὰ τὸ κάνουε οὔλον τὸ

τ' αἰ Βασιλιού ἡμουνα κλεισμένος τὸ σπῆτι, εἰς αἰτίας μίανη, ὅ-
 κει ἐλάργιας πὸ πολέμαα (νὰ γιάνω μὲ τρεῖς δόσαις τζι·
 τζιταρῆς δόσαις· Τε και πέντε δόσαις ἀνάπαυσι· με μίχ·
 ὁποῦ εἶνα σαρὸ βερὴ ἀπὸ φωναῖς, κτυπιαις, κουδούνιχ, καμπυ-
 κλάα, πιρτσιλῆ, και βιολιό, ἐστοχάστηκα εἰθῦ· ὁπῶς οἱ φίλοι

ΙΑΚΩΒΑΤΕ ΔΟΥΣ
 ΗΜΟΝΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΓΟΥ

μου, θαύνοντες από τό θέατρο, ήθελήσανε νά μου κάμουνε εκείνη τήν άρκευτιά, προβαίνω στό παρεθύρι και τί νά γδῶ ένα σωρό παιδια άπό μέ μία φωνή μου έζητούσανε τό θέλημα νά μου πωρε τον άι Βασίλη—τί νά πής; ύποχρεώθηκα μέ ούλη μου τήν άρρωστια νά ύπορέω εκείνο τό ταρνανάι, και έπειδή ένας διάβολος διαρωει τόν άλλονε τήν αυγή έξύπνησα θεργιδ — ήταν' ή πρώτη του χροίου—ήξερχ τό συνήθειο του τόπου,—άλλ' έπροτίμησα νά μείνω σπητε μοναχός μου και νάρχινήσω τά εύλογημένα 1860 διαβαζόντα; τό άύγιο του Λασκαράτου για νά περάσω ήθικά ούλον τό χροίο, είχα τήν πόρτα μου κλεισμένη για νά άποφύγω τού μπωναμάδες; έστοχαζόμουνα πώς θα περάσω τήν ήμέρα μου ήσυχα και άναπαμένα; μά μία δυνατή κτυπιά στην πόρτα μου, χτυπιά άπου έγνώρισα, μου άναποδογύρισε ούλα μου τ' άναπαυτικιά σχέδια, ήτανε ένός φίλου άπου του είχα ύποσχεθῆ νά περάσω τήν πρώτην του χροίου στό σπητέ του και που έρχότανε νά μου έθυμηση τήν ύπόσχεσί μου.

(άκολουθεϊ.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

'Απάντησις εις έπιστολήν του Κ. Λασκαράτου καταχωριθεΐσαν εις τόν 'Εωσφόρον και άναγγελθεΐσαν εις τόν 6.ον μας αριθμόν.

'Ακριθέμου 'Αντρία

'Αργιστόλι τῆ 20 Δεκεμβρίου 1859

Nous allons messieurs et dames, vous donner une représentation de la lanterne magique, pièce curieuse! . . .

Ch. Paul de Kock.

Έλαβα τό γραμμασου 16 Δεκεμβρίου άρπάζω μιάν στιγμήν που ή πολλαίς ένασχόλησις μου άφίνουε άδειανή για νά σου άπαντήσω :

Στο παραξοραίνεται πώς άλλαξα άπ άνω και άνω μου, πώς άντις είμαι τό φοβερό όργανο τών καλονήσανε, ο μπωναμάδες, του

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΜΟΡΦΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΓΕΟΥΡΙΟΥ

Βασιλιάδωνε, και τὸ σιγάχτρο τοῦ κόσμου ἐκατήντησα νὰ γένω
μπαίγνιο Ἀντρίαμου, κατραμάσκι και ἐφημερίδα σὲ χέρια παι-
διῶνε! . . . Δὲν ἔπρεπεν ὁμως ἐτούτημου ἡ ταπεινωτικὴ ἀλλαξιὰ
νὰ σὲ λαμπάξη τόσο, πρῶτο ἀπ' οὔλα γιατί ἂν ἐδιάβασες τὸ
πρόγραμμάμου, θὲ νὰ εἶδες πῶς ἤρτα στὸν Κόσμο γιὰ νὰ σώσω
τὴ ψυχήμου και νὰν τὰ κάμω καλά μὲ τὸν ἄνθρωπο ὁποῦ τόσαις
και τόσαις φοραῖς ἀδίκησα' και ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφάνιαμου μ' ἐγκρέ-
μισε και μ' ἐβούλιαξε, ἤθελσε πῶς ἡ ταπεινωσίςμου και ὁ θελη-
ματικόςμου ἐξευτελισμός ἤθελσε μὲ ματασηκώσει και μὲ βάλει πάλ-
λε στὴ θέσι ὁποῦ μιὰ φορὰ ἐκάτεχα. Νὰ λοιπὸν γιατί ἐγίνηκα
μπαίγνιο Ἀντρίαμου, νὰ γιατί ἐγίνηκα κατραμάσκη, και ἐφημερί-
δα παιδιῶνε, νὰ γιατί τέλος πάντων εὐρίσκομαι σ' ἀλληλογρα-
φία μ' ἐσένα!

Κακὰ ἤθελε μοῦ στέκει τὸ φόρεμα τοῦ δημοκόπου ἡ ἐκεῖνο
τοῦ ἀγύρτου, Ἀντρίαμου, και σὲ εὐχαρισῶ γιὰ τὸ χάρισμα, γιατί
ἡ εἰρήνη ποῦ πολεμάω νὰ στερεόσω μὲ τὸ ἀνθρώπινο γένος ἔχει
σκοπὸ πολὺ ὑψηλότερο και ἐλπίζω πῶς θὰ βραστήει πολὺ περισ-
σότερο ἀπὸ τὴ δημαγωγικὴ ἐπιβροή ποῦ πιτυχαίνεται, ρίχνοντες
στάχτη στὰ μάτια τοῦ ὄχλου γιὰ σκοποὺς χαμερπεῖς και ὁποῦ
βαστάει ὅσο βαστάει ἡ τύπλα τῆς στάχτης· ἀλλ' ἄς μ' ἀτάρ-
τουμε εἰς τὸ προκείμενό μας και ἄς ἐξετάσουμε τὸ ζήτημα τῆς
μεταμόρφωσις ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον :

Δὲν ἔπρεπε, Ἀντρίαμου, νὰ σοῦ παραξοφανῆ ἡ μεταμόρφωσις
μοῦ γιατί ὁποῦ και ἂ στρίψης τὸ βλέμμασου ἐλῆπεις κάθε στιγ-
μὴ μεταμόρφωτες, ἀκόμα πουλιὸ περίεργες ἀπὸ ἐκεῖναις ποῦ ψάλ-
λει ὁ Ὁβίδιος και ὁποῦ τῆς συνήθισε τόσο ὁ Κόσμος ὥστε δὲ
προξενοῦνε ἄλλο παρὰ γέλοια . . . Σβῦσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ
λυχνάρισου και ἀκολούθαμε . . . Ὁ δρόμος εἶναι κομμάτι δύσβα-
τος μὰ δὲ σοῦ εἶναι νέος, πολλαῖς φοραῖς ἠθέλησες νὰν τοῖα
κάμης και ἔμεινες πάντα μισοστρατὴς . . . Τόνε λένε δρόμα
τοῦ ὁδοῦ λόγου, εἶναι γιομάτες ἀπὸ κάθεσ λοῆς ποδοκόμματα
ποῦ τὰ λένε ἀπάταις, πρόληψες, μικροπρέπειαις, και πάντα ἄς μὴ
σὲ τρομάξη κανένα, μὴ σκιαχτῆς ἐκὶ τὸ θεοῦ ποῦ τὸ λένε Ἐ-
γώτισμό, ξαπέραστέα οὔλα' ἔτσι γιάσου, ἐφθάσες τέλος πάντων
στὸ ὑψωμα πῶς σ' ἀρέσει; εἶναι τόπος ποῦ δὲν ἀγέθηκε ποτεσρη
τὸ λένε ὑψωμα τῆς ἀμεροληψίας!.. κῦτταξε τί ὁμορρα φαίνετ' ὁ
κόσμος και οὔλοῖτου εἰ κάτοικοι! ἐδῶ ἀπάνου ἔχομαε τὸ . . .

ΕΚΔΟΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΔΙΟΝ

... ο τόπος έκτεθειμένος πάρα πολύ στὸν ἀγέρα
... να φέρης και ν' ἀνάβης ἐδ' ἀπά-
... με καμμια σβυλάδα ἐμπόριε να στὸ νὲ σβύση
... τὴ κάμουμε δίχως λύχνο;

... ἄρχινησε ὅθε θέλεις· κύττα-
... ἐγὼ σοῦ ξιγῶ τῷ μεταμόρφωσης. Γδὲς
... τὸν μικρομέγα πολιτικὸ, εἶναι εὐκολο
... ἀπὸ τῷ χειρονομίαις ὅπου κάνει και ἀπὸ τὴν
... ριζοσπάστης, φθάνει ὁ πρόδρομος Γλάδ-
... τῷ ὄνομα τῷ ἀπάτης, τῷ ἐλπίδος
... τὸν Ἰουρδάνη τῷ μεταρβύθμισεων, τὸν βγά-
... γιὰ φῶτι ἐν πολὺ μακρὶ κομπολοὶ ὅποσχέ-
... εἶναι οἱ ἀποστάται φέρνεται και αὐτὸς γιὰ τὴν νέτου
... ἔχον ἐκεῖνον τὸ ζῆλο ὅπου εἶχαν οἱ μάρτυρες τοῦ Χρι-
... ἐπειδὴ ὅμως ἡ ζωὴ
... τόσο εὐκολα, και ἐπειδὴ τὰ βρασιστήρια
... γιὰ τὴ μπίση του
... ὅποληψως και πάει λέοντες. Ἄν
... ὅσοι θέλοῦνε μεταρβύθμισαις
... τὸ μπουρετὶ νὰ γλυττώση
... ἢ ἐνωσί του με τὴν Ἑλλάδα, γέ-
... γιὰ τὴ μεταμόρφωσι, μὰ μὴ μπῆς πῶς στὸ νε
... ἄρκόντισσα κ' ἐκτὴν τὸν ἄρ-
... γυρίζει ὁ ἕνας τ'
... με τὸ μπουλιὸ ἀχρίνε τρῶπο, ἐκεῖνοι οἱ
... τὸ μπουλιὸ εὐτυχισμένο ἀντρὸγενο·
... ὅπως εἶπε πέραισι σὲ παροιμία, ὅτιες
... ἢ μεγαλήτερη εὐχὴ
... ἢ τὸυ μοιάσεται!
... τὰ Ἐπισκοπεῖα, τὰ Δικαστήρια και ἡ Εὐσχυγγελαίς
... ἢ μίθης τὴν αἰτίξ
... ἢ μὴν πῆς πῶς τοῦ; ἐπῆρ και
... ἢ δειλὸς. — Ἐκεῖνον πὸν βλέπεις ἐκεῖ πέραι μ' ἕνα δειμάτι χερτιὰ
... ἢ σχίση τὸ
... ἢ εἶναι ἕνας
... ἢ ἀναθρεμμένο, ἀλλὰ κατὰ δυ-
... ἢ ἕνα δειμάτι χερτιὰ
... ἢ ἕνα δειμάτι χερτιὰ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

δειγμα τοῦν εμπόρου καὶ τοῦν κηματοῦν, ἕνα negotiantmodèle
ἕνας propriétaire modèle, ἀν μὲ μίας ἔπαψε ταῖς πληρωμαῖς του
ἀν ὑποχρεώθηκε νὰ ἐξασκῆ παλαιὰ πιστώματα γιὰ νὰ πληρῶνῃ
νία· ζήτησε μὲ ὑπομονὴ νὰ μάθῃ τὴν αἰτία, μὰ μὴν μπῆς εὐθὺς
εὐθὺς πῶς τὸν ἐπῆρ ὁ Διάολος!

(ἀκολουθεῖ.)

Κύριε Διάολε.

Ἄργοςτόλι ταῖς 31 Δεκεμβρίου 1859.

Εἶναι πολὺς καιρὸς ὅπου δὲν εμπόρουσα νὰ σοῦ στείλω τίποτε·
γιατὶ ἡ ἔγνωταις τοῦ σπητιοῦ δὲν μ' ἀφίνουνε μιὰ στιγμή ἀδειανή·
ἀρπάζω μίαν ὥρα ποῦ μοῦ παρήτηίστηκε γιὰ νὰ κάμω καὶ νὰ
σοῦ στείλω ἐτούτους τζοῦ στίχους, ἀμποτες νὰ χραισιμεύσουνε σάν
μποναμάς· εἰς ταῖς εὐαισηταῖς σου συνδρομητοῦδισαῖς!.. σοῦ εὐχο-
μαι τὸν καλὸ χρόνον καὶ εἶμαι

Ἡ συνδρομητίσά σου

Λ. Μ.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ἡ ΚΟΥΤΣΟΥΝΑ.

A tout age on a sa poupée
Panard.

Εἰσὲ κάθε ἡλικίαν ἡ γυναῖκα παιδίαρίζει,
Κι' ἔχει χρεῖα ν' ἄχῃ πάντα κάτι γιὰ νὰ παιγνιδίζῃ.
Ὅντες εἶναι κοπελοῦλα, στὴν κουτζοῦνα ξεθυμαίνει
Τοῦ μιλεῖ, τὴν ἐστολίζῃ τὴ χτενίζει καὶ τὴν μπλένει·
Ὅντες κομματάκι ἀξίνει καὶ γνωρίζει τὴ μορφή της
Ξίδομ' ἄχει τὸν καθρέχτη καὶ κουτζοῦνα τὸ κορμὴ της·
Ὅντες φθάσ' ἐκείνη ὥρα ποῦ γεννάει τζῆ τρελαμάδες,
Ξίδομ' ἔχει τὴν ἀγάπη καὶ κουτζοῦνα τζ' ἐραστάδες,
Φθάει ἡ στιγμή τοῦ γάμου; ὦ στιγμή χαριτωμένη!
Ἀνοπόμεν' ἡ κοπέλα πάντα τῆνε περιμένει,
Ξίδομα τὰ νυφικάτα της στολίδια ἔχει πάντα,
Καὶ κουτζοῦνα γιὰ νὰ παίξῃ ἔχει τὸν καυμένον ἄντρα.
Μάνα γένεται ὦ χαρά της ἕνα παχουλὸ παιδάκι
Ρόδο κόκκινο ποῦ λένε Πίπι ἢ Νιόνιο ἢ Παλαγάκι,
Σὺν κουτζάνι μέρα νόστα τὸ βαστάει στὴν ἀγκαλιά της
Τὸ φιλεῖ τὸ ναναρίζει τοῦ μιλεῖ μὲ τὰ σωστά της,

ΚΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

KENTRIKH BIBLIOTHKH

THEOYPIY

Εἶν τὰ μᾶτιά της τὸ φῶς τῆς ἡ ζωῆ της ἡ ψυχὴ της,
 Τότε ξέδομα εἶν' ὁ ἄντρας καὶ κουτζούνα τὸ παιδί της·
 Ἐφαμέλεψ' ἡ καυμένη τὴν ὠμάσσανε οἱ χρόνοι,
 Ἐγνοίε; βίσνα καὶ πύκραις καὶ σκοντάματα καὶ πόνοι.
 Ὅχ' τὸ σπῆι τῆς δὲ βγένη τὸ παστρεύει τὸ στολλίζει,
 Γνωιάζεται τὸ γέροντά της, τὰ παιδιὰ της συγυρρίζει,
 Εἶδομά της εἶν τὸ σπῆι καὶ κουτζούνα ἡ φαμελιά τῆς
 Διασκεδάσε τῆς ἔγνοιας καὶ παιγνίδ' ὁ γέροντάς τῆς.
 Φθάνει ὦρα νὰ παντρέψη καὶ καμμιά της θυγατέρα,
 Ἴσια νὰν τὴν ἐτοιμάση δὲ σιγάει νύχτα μέρα,
 Εἶδομά της εἶν ὁ γάμος καὶ παιγνίδ' οἱ συμπεθέροι
 Καὶ στὰ μᾶτιά της κουτζούνα εἶν τὸ εὐτυχημένο ταῖρι.
 Ἄν χηρέψη ἡ γυναῖκα τὴν ἐνθύμισι τ' ἀνδρός τῆς
 Ἐχει ξέδομα ἡ καυμένη καὶ κουτζούνα τὸ μυαλό τῆς,
 Ἐφθασεν σὲ ηλικία ποῦ δὲ δύνεται ἁμαρτίαις,
 Ἀκολουθάει, κόντι. κόντι, ὄλαις ταῖς ἀκολουθαίς,
 Ὅχ τὴν Ἐκκλησία δὲ λείπει ταῖς παρμικραῖς γιορτάδες
 Κάνει ὄλες τῆς νηστειαῖς κανισκεύει τοὺς παππάδες,
 Ἡ συνειδήσις της πλέον βίστα βάστοα δὲ βαστάει
 Οὐτ' ἀθώαις ἁμαρτίαις, καὶ στὰ μούτρά τῆς ξερνάει
 Τοῦ Παππᾶ της κάθε λίγο, ποῦ τῆς ὑπόσχεται μίαν ὦρα
 Ὀλοτζούζουρη νὰ πάη στῶν Ὁσώεε τῆ χώρα

Ἡ Ἐκκλησία εἶν τὸ ξέδομά τῆς

Κι' ὁ Παππᾶς ὁ κουτζουνάς τῆς.

Φθάνει τοῦ θανάτου ἡ ὦρα τρομερὴ γιὰ τὸν καθένα ;
 Ἡ γρηὰ τὴν περιμένει μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα,
 Ἄρησε γιὰ τὴν ψυχὴν της ψυχικά καὶ σαραντάργια,
 Βλέπει ἀπάνουθῆ τῆς Ἀγγέλου ποῦ τῆς ψάλλουνε θεροπάργια!
 Ὡ χαρὰ της δὲν ἀκούει στὴν ψυχὴ κανένα βίρος
 Εἶν' παιγνίδ' ἡ ἀγωνία καὶ κουτζούνα εἶν' ὁ Χάρος!

A. M.

Ὁ Ἑπιθευθνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΑΦΗΝΙΑ »

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

τοῦ 7.ου ἀριθμοῦ τῆς "Αποθήκης τοῦ Διαβόλου.

LA BACCHETTA MAGICA.

O. s. s. i. a.

La Meravigliosissima Metamorfofi della nostra
Compagnia Teatrale, operata dal celeberrimo
M. Brunet, per la rappresentazione
dell'opera

LA SONNAMBULA.

Sull'albeggiare dell'anno di grazia 1860.

Giorni fa, ebbero l'avantaggio di posseder tra noi il Sig. A. Brunet, celebre professore di fisica sperimentale, elettrico—magnetizzatore, esimio prestiggiatore, e in tutti è nei più ascosi misteri della Magia bianca e nera, e Gran Saltinbanco della casa Imperiale di Francia, presso di Sua Maestà Britannica; titoli tutti fedelmente trascritti del suo autografo Manifesto, e sui quali non è permesso d'aver il benchè minimo dubbio, per la sola e convincentissima ragione che vennero da lui stesso asseriti, nonchè stampati ed affissi a sue spese per tutte le facciate della nostra Città; donde possiamo trarre la massima seguente, che invitiamo i nostri moderni giuristi, d'aggiungere al corpo del loro jus gentium.

« Ogoi qual si voglia avventuriere, che dalla sua tempestosa sorte viene gettato su questi nostri herbari scogli d'Oriente, ove non ha chi possa celebrare le sue straordinarie qualità, ed attribuzioni, ha l'incontestabile dritto di proclamarsele da se medesimo. »

L'impressione, che i suoi molteplici e svariati giuochi, produsse sul nostro pubblico non fu, a vero dire, adegnata al merito del celebre operatore, ma in tutto questo non abbiamo apigliarcela che col nostro carattere un po' positivo ed indagatore, che non si lascia troppo facilmente abbagliare da costelline, che fanno fermicolare di sfaccendata curiosità le piazze delle Capitali dell'Europa!

Cionnonostante, saremmo colpevoli della più grande in:

giustizia, che a publicista possa esser mai apposta, se lasciassimo passare inosservata ed incommendata la sola esperienza che onori sommamente il Sig. Brunet e la sua scuola fisico-magnetico-elettrico-prestigiatrice, ed alla quale scorgesi che il dotto francese può benissimo aggiungere, alle sue tante attribuzioni e titoli di cartello, quello di *Metamorfota*, titolo che, al certo per modestia, non fece apparire nel suo magniloquente Manifesto, (prova evidente che i saltinbanchi hanno essi pure la loro modestia) ciò preposto, passar possiamo all' esposizione di questa curiosissima e singolare esperienza, esperienza che farebbe la fortuna agli impressarij del Levante, ed a molti artisti, ritirati per troppo modestia. Lo creda chi vuole, noi non facciamo che narrare:

Al tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet, la prima donna Sig. A. Turchi fu cangiata, come per incanto, in Usigniuolo! ed il pubblico stenta a riconoscere la smorfiosa ed insipida Gilda, la sguajata e rauca Violetta, la stuonata e buffoneggiante Caïdo, nella semplice ed ingenua Amina piena di voce, d' intelligenza, di azioni drammatica e di decenza di scena! Evviva il Sig. Brunet e la sua bacchetta, che in un attimo potè operare, un sì felice cangiamento!

Il tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet cangiò il Sig. Scalamonti e la sua orchestra, in una frotta di cardellini, irreprensibilmente armonica che ci fa dimenticare per sempre la tempesta del Rigoletto, il baccanale della Traviata e la sinfonia di Suli. Viva il Sig. Brunet e la sua bacchetta, senza la sua intervensione chi sa come avrebbero lacerato il nostro Bellini!

Al tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet, la fresca e vispa contessa Diceprano trasformossi in Stridula Cicogna! Viva il Sig. Brunet e la sua portentosa bacchetta! !

Al tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet, di Samuelle il tetto, che disgraziatamente poi servi di ricetto all' Ottomana rabbia, trasformossi in selva folta ed ombrosa, piena di pioppi, d' abeti e di faggi, sergato tutto dall' onda limpida d' un mormoreggiante torrente. Viva il Sig. Brunet e la sua bacchetta! chè senza il suo miracolo l' impresa avrebbe

M

IAKOBATELLOE

MOBILIA VIVANTI SIG. BRUNET

MOYRHO MIFONHOX

avuto forse il coraggio, di presentarci per selva folta ed ombrosa uu camera da letto cogli accessorj!

Insomma la hacchetta magica del Sig Brunet rese servizj, che il nostro generoso pubblico, speriamo, non vorrà disconoscere, ciò però di cui, secondo la nostra limitata intelligenza, non possiamo renderci conto si è, la parzialità che l'esperto Taumaturgo mostrò, escludendo dalla sua esperienza il Tenore, il Basso, la Comprimaria a l i a s Contralto, e finalmente il nostro buon Pittor-machinista! Confortiamoci però, poichè di tutti questi che rimasero in s t a t o q u o, non è da compiangersi che il povero Tenore, che più di tutti aveva bisogno d'esser mutato in qualche cosa!

ΠΡΟΟΔΟΣ ΕΙΣ ΚΙΝΑΝ.

Πρὸς διάψευσιν τῶν ἐθελῶν τοῦ Κινεζικοῦ ἔθνους, τῶν συκοφαντοῦτων αὐτὸ ἐπὶ στασιμότητι, καὶ προληπτικῆ ἀποσιώσει εἰς τὰ καθυστεῶτα, ἀποθηκεύομεν τὸ ἀκίλουον ἀνέκδοτον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1800 ἐπὶ τῆς μακροῖας βιτυλείας τοῦ Αὐτοκράτορος Τάο Κάγκ, Ἰαπωνίς τις γῆρα ὁμοῦ μὲ τὸ ὄφρανον τῆς τέκνον κατέφυγεν εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ Οὐρανίου Κράτους· οὗτα δὲ νέα δὲν ἔλλειψε νὰ εὑρη μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Πεκίνου δεύτερον σύζυγον, παρήγορον τῆς χηρείας τῆς καὶ προστήτην τοῦ τέκνου τῆς, νυμφευθεῖτα δὲ μάλιστα τὸν Κινέζον, κατὰ πανορχιάν τινι ἐθιμοταξίαν τοῦ Κράτους, κατεγράφετο, μετὰ πολυπλόκου τεκαὶ σχολιογενοῦς πομποτελετῆς, μεταξὺ τῶν ὑπηκόων τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἑλληνικῆς.

Προτόντος τοῦ χρόνου, καὶ φθάσσαντος τοῦ υἱοῦ τῆς εἰς ἀδρικὴν ἡλικίαν, ἠτήτατο νὰ συμπεριληφθῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ομάδα τῶν ἐνδομῶνων ἐκείνων θνητῶν τῶν διτελούντων ὑπὸ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ μεγαθύμου Τάο Κάγκ· συγκαλεσθέντος δὲ τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τοῦ Δικαίου, καὶ καθυποβληθείσης τῆς αἰτήσεως τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰαπωνίδος εἰς τὰς διακρίσεις τοῦ νομομαθούς ἐκείνου Συμβουλείου, τὸ σέμμι ὁμοθυμαδὸν ἐξέθεσι· Οἱ μολογῶσι κατὰ γράμμα ἐρμηνεύσαντες τὸ Γ' ψήφισμα τοῦ 7ου Συμβουλίου, τὸ περὶ πολιτογραφίσεως διακμαθῶνον, καὶ τὸ ἐν κατὰ τὸ

ἔτος 1795 ἐπὶ τῆς τῆς βασιλείας τοῦ Αὐτοκράτορος Κια-Κάγκ, δὲν παρέσχεν τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰμὴ εἰς ὄσους, μετὰ τὴν ἐπὶ τούτου δήλωσιν, ἤθελον διαμείβει εἰς τὸ Κράτος διὰ πέντε ἔτη κατὰ συνέχειαν (ὅπερ ὁ υἱὸς τῆς Ἰαπωνίδος δὲν εἶχε πρίξει.) ἀλλ' ἐπειδὴ νήπιον σχεδὸν ἐφύετο παρὰ τῆς Μητρὸς του ἐκ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του, ἐπειδὴ εἰς τὸ περί πολιτογραφήσεως ψήφισμα, οὐ τοῖς ἄλλοις, εἴρηται ὅτι τὸ συνοικέσιον μετὰ τοῦ ὑπηκόου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἡλίου ἐδίδοε δικαίωμα εἰς τὸν ξένον ὡς πρὸς τὰ ἀστυκὰ καὶ πολιτικὰ δικαίωματα τοῦ Κράτους, καὶ τοιοῦτον δικαίωμα ἀπολάμβασα ἡ Μητήρ, ἠδύνατο νὰ τὸ μεταδόσῃ εἰς τὸ παρ' αὐτῆς ἐπιτροπεύμενον ἀνήλικον τέκνον, ἐπειδὴ οἰκογενεῖάν του ἀνέκλιθεν ἐθιῶσης ὁ υἱὸς τῆς Ἰαπωνίδος τὴν τῆς Μητρὸς του καὶ Πατριουτοῦ, ἐπειδὴ θρέμα καὶ ἀνάθρεμα τῆς Κίνας, ἐπειδὴ τοιοῦτος ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης ἐθεωρεῖτο, ἐπειδὴ ὡς τοιοῦτος ἤχισε ἀνεμπόδιστος νὰ ἐξισκῆ, σχεδὸν ὅλα, τὰ πολιτικὰ δικαίωματα τῶν γνησίων υἱῶν τῆς Κίνας, ἐπειδὴ τέλος ἡ ἀποβολὴ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἠδύνατο νὰ δόσῃ γέννησιν εἰς τὸ ἀλλόλοτον πολιτικὸν τέρας ἀτόμου ἀπάτριδος καὶ τοῖς διαμείναντος ἐφ' ὁλόκληρον εἰκοσαετίαν παρὰ τῷ μᾶλλον πεπολισμένῳ ἔθνει τοῦ Κόσμου· δι' ὅλα ταῦτα παρεδύοντο κατ' ἕκτασιν τὴν αἰτήσιν τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰαπωνίδος.

Ἐχέσαντες τὸ γεγονός τοῦτο, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ θαυμάσωμεν τὴν ὀρθὴν λόγον, τὴν φρόνησιν, καὶ τὴν περὶ τὸ δικαίαν ἐπιστημονικὴν ἐμπειρίαν τοῦ ἐν Κίνα Ἀνωτάτου Συμβουλίου τοῦ Δικαίου, τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον καλῶς ἐπισταμένου νὰ συμπληρῆ τὰ ἐλλείματα τοῦ θετικοῦ Δικαίου, καὶ νὰ συναρμολογῆ ἀδυστάκτως τὰς ἀρχὰς τοῦ πρὸς τὰς ἀμεταβλήτους ἀρχὰς τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς φήσεως!.

Ἐκ καρδίας εἰς τὴν Κυβέρνησίν μας εὐχόμεθα, νὰ μὴ ἦτο δειχθῆ ποτὲ κατωτέρα τῆς Κινεζικῆς, προυσιαζομένης εἰς αὐτὴν τοιαύτης ἢ παραπλησοῦ περιστάσεως...

ΤΑΚΣΙΒΑΤΙΤΟΖ
 Ο Ἑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΝΤΗΣ, ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
 ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ